

opusdei.org

Jag lägger fram mina yrkesmässiga bekymmer inför Herren

Christian Wilke arbetar som sjukvårdare på en kriminalvårdsanstalt för vålds- och sexualförbrytare, och han är medarbetare i Opus Dei. I denna intervju berättar han om sin väg och sitt krävande arbete.

2010-04-09

Hur kom du i kontakt med Opus Dei?

Först vill jag säga, att jag är 27 år gammal och gift. Vi har två barn. Jag är sjukvårdare till yrket. Jag växte upp i det forna DDR, i en familj, som tillhörde den evangeliska kyrkan och fortfarande håller fast vid den konfessionen. Jag är döpt i den evangeliska kyrkan och även konfirmerad. Sen jag fyllt 16 år gick jag bara sporadiskt i kyrkan och då mest till jul. Min andliga väg sökte jag hos "Jesus Freaks" och i judendomen.

Med den katolska kyrkan hade jag tills den 19 april 2005 egentligen inga beröringspunkter. Denna dag, jag firade min 23-årsdag, ringde en farbror till mig strax efter klockan 18.00 för att gratulera. Sen sa han, att en tysk blivit ny påve, och det sändes precis på TV. Min farbror avslutade samtalet och la på. Av ren nyfikenhet

satte jag på TV:n. Den nye ”tyske” påven sa just i det ögonblicket: ”Kära bröder och systrar, efter den store påven Johannes Paulus II har kardinalerna valt mig, en enkel, oansenlig arbetare i vår Herres vingård. Jag hämtar kraft i det faktum att Herren vet hur han ska göra, även med ofullkomliga instrument. Mer än allt annat överlämnar jag mig till era förböner. I glädjen hos den Uppståndne Herren, styrkta av att Han ständigt kommer oss till hjälp, går vi framåt i full förvissning om att Herren kommer att hjälpa oss och att Hans Mor, den allra heligaste Maria, är vid vår sida. Tack alla.”

De närmaste dagarna fick jag inte bort dessa ord ur mitt huvud. Som av ett inre tvång sysselsatte jag mig under de kommande månaderna och åren med teman som tro och kyrka.

För första gången i mitt liv intresserade jag mig för den katolska kyrkan, framför allt för liturgin, sakramenten och trosläran. Jag köpte den katolska kyrkans katekes och blev överraskad att på en gång hitta svar på sådana trosfrågor, som alltid hade sysselsatt mig. Svar också av komplex natur, som jag inte funnit i den evangeliska kyrkan, hos "Jesus freaksen" eller i judendomen. Allt djupare inom mig kände jag en längtan att få tillhöra den kyrkan, samtidigt som det dök upp klichéer om den katolska kyrkan från min barndom. I synnerhet, att påven var antikrists falske profet, att Maria- och helgontillbedjan var avgudadyrkan osv. (Sådana åsikter är fortfarande utbredda inom evangeliska kretsar och itutades oss barn) Trots detta ville jag veta mer och läste ganska många böcker om den katolska kyrkan, om påvarnas historia, om katolsk teologi etc.

En dag surfade jag på Internet för att söka en ny bok om katolska kyrkan. På en Internetsida från ett stort tyskt postorderföretag fastnade jag för en bok, som beskrevs som en andlig klassiker; det handlade om en bok med titeln "Vägen" av en Josemaría Escrivá de Balaguer. Någonting inom mig fick mig att beställa den boken. När den några dagar senare kom med posten, tittade jag genast nyfiket in i den. Då jag läste inledningen, tyckte jag, att den bara skrivits för mig. Varje ord, varje mening talade till min själ, och från och med nu visste jag, att min himmelske Fader räknat med en plats för mig i sin kyrka, den katolska kyrkan.

Under de följande månaderna tog jag kontakt med en katolsk församling på vår bostadsort, fick katekesundervisning och gick så ofta jag kunde på grund av mitt arbete till den heliga mässan. Den 8 november 2007 fick jag ta emot Bekräftelsens

Sakrament. Under hela denna tid följde mig Josemaría i sina böcker, vilka jag samtliga köpt efterhand. Genom hans böcker fick jag också en inblick i Verkets väsen och uppgifter. Jag informerade mig över Internet om Opus Dei och dess aktiviteter. I min församling kände tyvärr ingen till något om prelaturen Opus Dei.

Genom Verkets hemsida fick jag reda på, att en ny biografi om den helige Josemaría skulle presenteras den 29 oktober 2008 i Köln. Spontant åkte jag tillsammans med min far denna dag till Köln. Vi kom till Köln redan på eftermiddagen, och eftersom bokpresentationen skulle äga rum först på kvällen, så vi hade tid att titta på Kölnerdomen, som gjorde stort intryck på mig. Sen gick vi till bokpresentationen, som ägde rum på ett hotell i Köln. Min far och jag satte oss på en av de bakre stolsraderna. En vänlig man hälsade på oss, och vi började prata med varandra. Han

tycktes överraskad över att vi åkt en sådan lång väg - ca 50 mil för en bokpresentation. Det kom fram, att den vänlige mannen var numerarie i Verket. Han presenterade andra medlemmar i Verket för oss, bland andra även prelaten Cesar Ortiz, som också han hälsade hjärtligt på oss. Efter att bokpresentationen var över, samtalade vi med olika medlemmar i Verket. Det var en mycket trevlig kväll för min far och mig.

Den vänlige numerarien, som under tiden blivit en god vän till mig, upplyste mig om, att det också hålls kvällsreträtter i Sachsen och gav mig en adress, som jag kunde vända mig till för ytterligare information. Under en av de följande dagarna anmälde jag mig där, fick mycket snabbt ett svar och bjöds in till en reträtt.

Jag kände mig genast vid den första träffen välkommen och kände också, att kvällsreträtterna berikar mitt

andliga liv. Jag skulle vilja beskriva reträtterna som en kraftstation, där man åter laddar upp sin ande och själ inför vardagen. Även om jag varje gång investerar en och en halv timmes körtid per sträcka, skulle jag inte vilja missa kvällsreträtterna och gläder mig redan över de långa reträtterna, som jag ska delta i detta år. Jag kan också intyga, att atmosfären inom Verket är familjär.

Vad är det som fått dig att bli medarbetare i Opus Dei?

Efter det att jag hade deltagit i kvällsreträtterna och fått vänner där, sökte jag efter en möjlighet att komma mer in i Verket. För ju mer jag kom i kontakt med de enskilda medlemmarna i Verket, desto mer mognade önskan i mig att vilja tillhöra Verket. Jag frågade alltså i bönen efter vår Herres vilja, och hans svar fick jag i en korsvägsmeditation av Romano

Guardini. Jag vet ännu idag, att det var vid den sjunde stationen, när Herren lät mig förstå, att jag tillhör hans kyrka och har en plats i hans verk Opus Dei. Efter samtal med mina vänner i Verket beslöt jag mig för att bli medarbetare i prelaturen Opus Dei.

Skulle du vilja berätta något om ditt arbete som utbildad sjukvårdare?

Jag arbetar sen tio år tillbaka inom psykiatrin och sen fem år inom den rättsmedicinska psykiatrin på en kriminalvårdsanstalt. Till våra patienter, som företrädesvis begått vålds- och sexualbrott, hör också pedofiler. Personligen upplever jag mitt jobb inom rättsmedicinen som mycket krävande, eftersom man å ena sidan måste skydda samhället från psykiskt sjuka brottslingar, å andra sidan är ansvarig för dessa patienters väl. Jag har också upplevt,

att de flesta människor inte uppskattar vårt arbete inom den rättsmedicinska psykiatrin och har en negativ inställning till detta tema. Säkert bidrar en viss okunskap hos befolkningen angående detta område inom psykiatrin till det. Och de övervägande negativa och dels fördömande reportagen i några medier i samband med fall av sexuellt utnyttjande av minderåriga, förstärker denna dåliga image. Därför är det desto viktigare för mig, att jag också kan lägga fram mina yrkesmässiga angelägenheter, ångest, nöd och bekymmer inför Herren. Likaså ger vetenskapen om att Gud också möter mig i mitt arbete och hjälper mig i det kraft. Även om mitt yrkesarbete inte är enkelt och fordrar sin tribut, arbetar jag gärna och hängivet. För jag är övertygad om, att jag utför mitt arbete för Gud och mina medmänniskor och i slutänden gör det, som Herren satt mig att göra och som är bäst för mig.

Eftersom jag företrädesvis arbetar med psykiskt sjuka människor, upplever jag ofta spänningsfältet mellan psykologins och teologins fackområden. Personligen tycker jag, att dessa fackområden kan komplettera varandra och därmed vara människan till mer nytta och hjälp. Därför är jag även medlem i Akademien för Psykoterapi och Självavård (APS)

Vad betyder det för dig att vara medarbetare i Verket? Vilka aspekter av Opus Deis anda är särskilt attraktiva för dig?

Jag är övertygad om, att Gud vill ha mig i Opus Dei för att tjäna där. Deltagandet i kvällsreträtterna och de personliga kontakterna har ständigt stärkt mig i min uppfattning. Jag upplever också en inre frid och glädje över, att jag får vara en del av Guds Verk. Ofta har jag en känsla av, att jag "hamnat" där jag hör hemma.

Samtidigt känner jag också att jag har ett ansvar gentemot mig själv och mina medmänniskor. Redan i många situationer har den omständigheten, att jag är medarbetare i Opus Dei, föranlett mig att bedöma beslut och situationer på ett annat sätt. Även mitt andliga liv, bön och bibelläsning, betraktande bön osv. har berikats.

Opus Deis andliga profil är viktig för mig: barnskapet hos Gud, det kristna sinnelaget i vardagen, att helga arbetet, bön och offer, det helgjutna livet, frihet och kärlek.

**På vilket sätt hjälper du Opus Dei?
Deltar du i den kristna
fortbildning, som prelaturen
erbjuder?**

Jag ber varje dag för prelaturen Opus Dei och dess medlemmar. Finansiellt stöder jag prelaturen inom ramen för mina möjligheter.

Tyvärr finns det i min region ännu inga initiativ av Verket eller centra. Jag arbetar emellertid på frivillig basis i vår församling som lektor och kyrkovaktmästare. Eftersom vi lever i diasporan stöder jag de tyska katolikernas Bonifatiuswerk som ständig medlem för att hjälpa mina bröder och systrar, som liksom jag lever i diasporan.

Jag försöker regelbundet att delta i kvällsreträtterna och även i de långa reträtterna. Jag läser också den litteratur, som man rekommenderat mig för min fortbildning.

Vad gäller Opus Dei i synnerhet, rekommenderar jag var och en som vill veta mer om Verket att läsa Martin Rhonheimers bok "Ihr seid das Licht der Welt" Opus Dei – förklarat för unga människor.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-lagger-fram-mina-yrkesmassiga-bekymmer-infor-herren/> (2026-03-03)